

Suhai Pál

Egy énekóra emlékére

(Palimpszeszt Győri László versére)

Volt nekem egy kecském,
tudod-e,
kertembe rekesztém,
tudod-e,
megette a farkas,
tudod-e,
csak a szarvát hagyta,
látod-e?

Szolmizálnom kellett
ezt a dalt,
mutogatnom illett
azt a bajt.
Dó-re-mi-fá-szó-lá:
gyötrelem,
ez tette pokollá
életem.

Meggyötört a rémes
hangtanár –
negyven neveltséges
éve már.
Hallottam, hiába,
mi a jó,
nem illett dalába
az a dó.

Más hang lett belőle,
dóra lá,
lehúzott a földre,
föld alá.
Nem találtam én a
hangokat,
így beszél a néma:
tátogat.

Az énekem így lett
unkahang,
haltam én s megéledt
egy varangy.
Nincs a hang s a jel közt,
nincs a híd,
amit össze nem kötsz,
szétszakít.

Ha a jelben hangra
nem találsz,
csak repedt harang a
folytatás.
De egyszer Csajkovszkij,
csupa méz,
ő az az orosz, ki
megigéz.

Harmóniát véltem
hallani,
noha ma sem értem,
mi a mi.
Fogalmam sincs róla,
mi a fisz,
az összhang folyója,
ami visz.

Nem dó-re, nem farkas,
csakis a
lélekben hatalmas
muzsika.
Hol van már a kotta
szégyene,
rég elhamvasztotta
a zene.

Naspolya

E töppedt naspolya
nem volt ily jó soha,
amíg jól ment sora:
éretlen, mit sem ér,
hogya nem csípte dér,
ehetetlen husa.

De csapjon csak oda
az esők ostora,
megenyhül, ostoba
gőgje megédesül:
ha sorsa mostoha,
ízletes lesz husa.

Javára vált a hó,
dajkája volt a köd,
tanítója a fagy:
a nap belőle csak,
a hó zöld nedveket,
nyers ízeket fakaszt.

Csak most, csak most hoz a
szájnak enyhületet,
a teste most, hogy a
fáján megtöretett:
növények Krisztusa,
te édes naspolya.

Szindbád

Szindbád, ki más lehetne ő,
aki e festett, ócska gályán
még mindig tengerrengető
kalandra hív, kalandra, ámbár
festett ő is, a hős, a bálvány:
elmúlt világ, letűnt idő.
Tűnök én is korom dagályán –
idegenből jövök elő.